

Μαρτυρίες της Αγίας Γραφής για την αθανασία της ψυχής (Γέροντας Ευστράτιος Γκολοβάνσκι)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Ιανουαρίου, 2018

Πρώτα πρώτα πρέπει να πω ότι, όπως η ύπαρξη του Θεού, έτσι και η αθανασία της ψυχής είναι, για έναν υγιή νου, αλήθεια ολοφάνερη και αναμφισβήτητη. Οι μαρτυρίες της Αγίας Γραφής γι' αυτή την αλήθεια είναι πολλές.

Στην **Παλαιά Διαθήκη** είναι χαρακτηριστικές οι εκφράσεις με τις οποίες δηλώνεται ο θάνατος:

«Ο Ιακώβ... έφυγε και πήγε να προστεθεί στο λαό του (ο οποίος είχε φύγει νωρίτερα απ' αυτόν τον κόσμο)» (Γεν. 49:33).

Ο Ιακώβ, νομίζοντας ότι κάποιο θηρίο είχε κατασπαράξει το γιο του Ιωσήφ, θρηνούσε κι έλεγε: *«Πενθώντας θα κατέβω στο παιδί μου, στον άδη» (Γεν. 37:35). «Ο Δαβίδ κοιμήθηκε και προστέθηκε στους προγόνους του» (Γ' Βασ. 2:10).*

Τη ζωντανή τους πίστη στην αθανασία της ψυχής εκφράζουν ο **Ψαλμωδός, ο Εκκλησιαστής και ο Σολομών**: *«Εγώ δικαιωμένος θα δω το πρόσωπό Σου· θα χορτάσει η ψυχή μου βλέποντας τη δόξα Σου» (Ψαλμ. 16:15). «Με τη βουλή Σου με καθοδήγησες (σ' ετούτη τη ζωή) και με δόξα με παίρνεις (στην άλλη ζωή)» (Ψαλμ. 72:24). «Και τότε το χώμα (δηλαδή το σώμα) θα επιστρέψει στη γη, όπου και όπως ήταν πριν πλαστεί, ενώ η ψυχή θα επιστρέψει στον Θεό που την έδωσε» (Εκκλ. 12:7). «Ο Θεός θα κρίνει όλες τις πράξεις μας, είτε αγαθές είναι είτε κακές, ακόμα και τις πιο απόκρυφες» (Εκκλ. 12:14). «Το θάνατο δεν τον έκανε ο Θεός, ούτε ευχαριστιέται με τον αφανισμό των ζωντανών. Η δικαιοσύνη του Θεού είναι πηγή αθανασίας» (Σοφ. Σολ. 1:13, 15).*

Όλοι οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης, σύμφωνα με τη μαρτυρία του αποστόλου Παύλου *«διακήρυξαν ότι είναι «ξένοι και περαστικοί» πάνω στη γη. Ασφαλώς, όσοι εκφράζονται έτσι, δείχνουν πως επιζητούν μια μόνιμη πατρίδα..., μια καλύτερη πατρίδα, δηλαδή επουράνια» (Εβρ. 11:13-14, 16).*

Στην **Καινή Διαθήκη** ακόμα περισσότερο ο άνθρωπος αντιμετωπίζεται ως μόνιμος κάτοικος του ουρανού, όπου βρίσκονται όλες οι ελπίδες του και όλοι οι θησαυροί των άφθαρτων αγαθών. Αυτή την αλήθεια φανερώνουν τα λόγια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού: *«Ο Θεός δεν είναι Θεός νεκρών αλλά ζωντανών, καθώς γι' Αυτόν όλοι*

είναι ζωντανοί» (Λουκ. 20:38).

Αλλά και οι **Μακαρισμοί**, με τους οποίους άρχισε την περίφημη ομιλία Του στο όρος, δεν αναφέρονται παρά στη μεταθανάτια ζωή της ψυχής είτε άμεσα είτε έμμεσα: Μακάριοι είναι όσοι νιώθουν τον εαυτό τους φτωχό μπροστά στον Θεό, γιατί δική τους είναι η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι είναι όσοι θλίβονται για τις αμαρτίες τους και το κακό που κυριαρχεί στον κόσμο, γιατί αυτοί θα παρηγορηθούν από τον Θεό. Μακάριοι είναι οι πράοι, γιατί αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη της επαγγελίας. Μακάριοι είναι όσοι πεινούν και διψούν για τη δικαιοσύνη, γιατί θα ικανοποιηθεί η επιθυμία τους. Μακάριοι είναι όσοι δείχνουν έλεος στους άλλους, γιατί αυτοί θα ελεηθούν. Μακάριοι είναι όσοι έχουν καθαρή καρδιά, γιατί αυτοί θα δουν το πρόσωπο του Θεού... Μακάριοι είναι όσοι διώκονται για την αρετή τους, γιατί σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών. Μακάριοι είστε όταν σας χλευάσουν και σας καταδιώξουν και σας κακολογήσουν με κάθε ψεύτικη κατηγορία εξαιτίας μου. Να αισθάνεστε χαρά και αγαλλίαση, γιατί θα ανταμειφθείτε με το παραπάνω στους ουρανούς (Ματθ. 5:3-12).

Ο **απόστολος Παύλος**, μιλώντας για το θάνατό του, άλλοτε τον περιγράφει ως αναχώρηση –«έφτασε ο καιρός να αναχωρήσω από τον κόσμο» (Β' Τιμ. 4:6), «επιθυμώ να φύγω απ' αυτόν τον κόσμο και να είμαι μαζί με τον Χριστό (Φιλιπ. 1:23)–, άλλοτε ως έξοδο από το σώμα –«προτιμάμε να βγούμε απ' αυτό το σώμα και να πάμε κοντά στον Κύριο» (Β' Κορ. 5:8)– και άλλοτε ως ένδυση νέου ενδύματος –«τώρα στενάζουμε, περιμένοντας με λαχτάρα να ντυθούμε το ουράνιο σώμα μας... Γιατί εμείς που είμαστε στο επίγειο σώμα, στενάζουμε από το βάρος του. Όχι πως θέλουμε να το αποβάλουμε· θέλουμε να ντυθούμε ένα καινούριο. Έτσι η ζωή θα νικήσει το θάνατο» (Β' Κορ. 5:2-4).

Ο ίδιος απόστολος συνδέει άρρηκτα το μυστήριο της απολυτρώσεώς μας από τον Χριστό με την αλήθεια της αθανασίας της ψυχής, επισημαίνοντας ότι δίχως αυτήν η πίστη μας θα ήταν μάταιη: «Αν η χριστιανική ελπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αυτή τη ζωή, τότε είμαστε οι πιο αξιοθρήνητοι απ' όλους τους ανθρώπους...· τότε το δικό μας κήρυγμα είναι χωρίς νόημα και η δική σας πίστη επίσης χωρίς νόημα» (Α' Κορ. 15:19, 14).

[Από το βιβλίο: *Γέροντος Ευστρατίου (Γκολοβάνσκι), "Απαντήσεις σε ερωτήματα χριστιανών". Ιερά Μονή Παρακλήτου, 2012. Ερώτηση 139, σελ. 146]*

(Πηγή ηλ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)